

j 0.60*

JOCHEM JOFEL

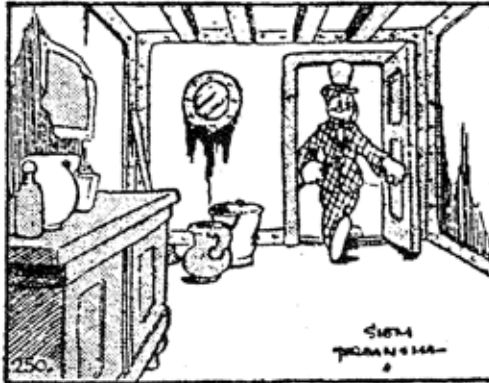
WERELDREIZIGER

Als
DETECTIVE
Deel 2

Door Siem Praamsma

1e Serie, Deel 6B

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

Een half uur nadat Jochem Jofel voor de tweede keer in zijn leven onzichtbaar was geworden, kwam René de Port Monnee enzovoort op het idee, om eens te gaan zien, hoe zijn gevangene het maakte.

„Goiemiddag, meneer Jochem Jofel!” zei hij, terwijl hij binnenwandelde. „Het spijt mij werkelijk erg, dat ik u op deze manier te gast moet hebben, maar dat kan niet

anders. U zult er trouwens niet zo heel lang last van hebben, want morgenavond zetten we u in volle zee overboord enne...”

René keek plotseling met grote bolle ogen rond, en zijn knieën knikten. „Wat heb ik nou aan m'n schip hangen?” mompelde hij. „Hij is er niet meer! Dat kan gewoonweg niet... Niemand kan uit deze cel ontkomen...”

Hij liet zijn schichtige blikken van

links naar rechts gaan en mompelde weer.

„Dat kan niet... Het is gewoon onmogelijk... Hij móet er zijn!” Enten, jullie weten wel beter, Jochem Jofel was er wel, maar René en jullie konden hem alleen niet zien, want hij was onzichtbaar... Maar dat wist René natuurlijk niet. En daarom draaide hij zich plotseling om, stootte een schreeuw uit en holde hard weg, terwijl hij de deur open liet staan...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

RENÉ de Port Monnee rende aan een stuk door, tot hij in de hut van Sigor Sinister gekomen was.

Deze zat, nog steeds een beetje duizelig van de klap op zijn hersens met René's wandelstok aan een tafel te lezen.

„Hij is ontsnapt!” zei René, „Hij is weg! Vertrokken! Foetsji!”

„Wie is weg?” vroeg Sigor Sinister. „Jochem Jofel! Ontsnapt uit onze prima gesloten cel!”

„In de eerste plaats”, zei Sigor, „is

dat niet mogelijk. En in de tweede plaats, als het wel mogelijk zou zijn, kan hij nooit ver weg komen, want ik heb alle toegangen tot deze onderaardse gewelven met de elektrische schakelaar hermetisch afgesloten. Hij kan er dus nooit meer uit! Het enige, wat we dus te doen hebben, is, de gangen één voor één aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen en hem dan te vangen!” De heren samenzweeters wisten natuurlijk niet, dat de onzichtbare Jo-

chem Jofel vlak bij de deur het gesprek stond af te luisteren.....

„Maar nu iets anders,” zei Sigor, „heb je alles in orde gemaakt voor de „Kolibri?”

„Alles is voor elkaar,” antwoordde René. „Er zijn twee onzichtbare passagiers aan boord, die het slaapmiddel morgenavond in de koffie voor de bemanning zullen doen. Zij nemen dan het roer over en wij kunnen ons gang gaan.....”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„GOED zo,” zei Sigor Sinister met een grijns. „En zorg je ook, dat deze boot morgenavond onder stoom is? En de bemanning volledig? En vergeet vooral niet, je koffer mee te nemen, want je weet, dat dit onze laatste reis is. Ja, meneer De Port-Monnee, vanaf morgen vertrekken we voorgoed naar Amerika! En dan hoef je meteen nooit meer op de portemonnaie van je lieve suikeroompje te teren...”

„Foei, foei!” zei René, terwijl hij een bestraffende vinger in de lucht stak. „foei, foei, meneertje Sinister! Hoe durft U zo iets te zeggen van een Smuigh van Huyghelaere! Dat is haast Majesteitsschennis! 't Is maar goed, dat U Sigor Sinister heet, want anders...” Hij stapte in een bovenst best humeur de hut uit om de toebereidselen voor de reis in orde te gaan maken, terwijl hij een vrolijk deuntje floot uit de opera „Dat is mijn neef uit Canada.”

Hij liep vlak langs onzen vriend Jochem Jofel. Hij kon hem natuurlijk niet zien, want Jochem was immers onzichtbaar! Maar hoe onzichtbaar Jochem ook was, denken kon hij nog als de beste. „Zo, als ik het dus goed begrijp,” dacht hij bij zichzelf, „gaat dit schip morgenavond de zee op en roeft de „Koibri” leeg, waarvan de bemanning eerst door enige handlangers onschadelijk is gemaakt door middel van een slaappoeiertje in de koffie...”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

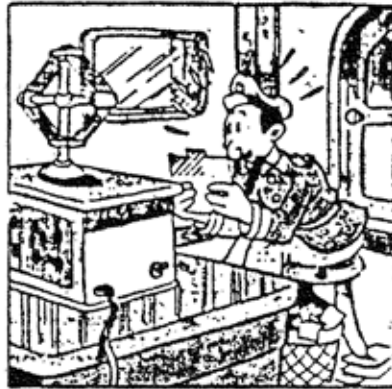
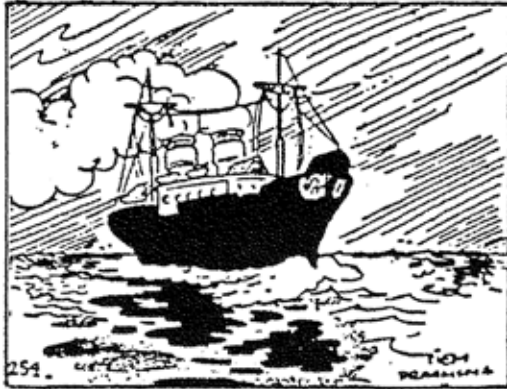
„TJA”, dacht Jochem Jofel, de onzichtbare, „dan zal ik een list moeten verzinnen om dat te verhinderen! Want in m'n eentje tegen een hele bemanning van een roofschip te moeten vechten, zal wel niet meevallen! Hoe verzin ik nu zo gauw een list? Ik heb een poesje gekend, dat ontzettend goed listen kon bedenken. Ik geloof, dat het Tom heette..... Ja, ik weet er een! Een list, bedoel ik.....”

En Jochem Jofel sprintte onzichtbaar heen. Het was erg moeilijk om hem te volgen, dat begrijp je. Maar het is toch gelukt. Jochem ging namelijk naar de marconistenhut, waarvan hij dadelijk de deur open maakte, ofschoon er een bordje met: „Streng Verboden Toegang” naast gespijkerd was. De deur was gelukkig niet op slot en er was ook niemand binnen.
„Wat een geluk”, mompelde Jochem

Jofel, „dat er niemand aanwezig is. Als er nu maar spanning op de apparaten staat, anders is al mijn moeite vergeefs..... Maar ik geloof, dat ik geluk heb..... Wat ben ik blij, dat ik altijd zo goed heb opgelet op school, anders kon ik dit soort werk vast niet.....”
Hij begon vakkundig de morse-sleutel te bewerken en ratelde aldus een telegram aan de „Kolibri”.

(Wordt vervolgd.)

Jochem Jofel als detective

Op ongeveer anderhalve dagreis van de plek, waar Jochem Jofel zich op dat ogenblik bevond, door-kliefde een eenvoudig, doch net vrachtschip een der vele wereld-zeeën. Het was de „Kolibri”, die met een lading goud op weg was naar zijn bestemming. Het leven aan boord ging een gemeedelijk gangetje en er gebeurde nooit iets bijzonders.

Zo kwam het dan ook, dat de slaperige marconist hoogst verbaasd was, op dit moment een

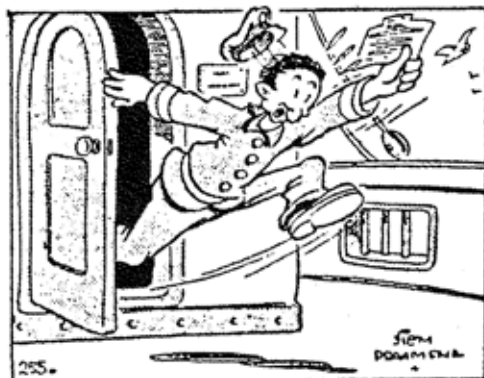
aantal seinen uit de aether te peuzelen, die, in voor andere stervelingen leesbaar schrift overgezet, een hoogst merkwaardig telegram opleverde. Dit kwam er:

„Aan den kapitein van de „Kolibri”. Zojuist vertrokken van Port-Brisee Stop Laat bemanning morgenavond geen koffie drinken Stop Dreigt groot gevaar voor lading Stop Bemanning moet koffie wel aannemen, maar niet opdrieken Stop Daarna slapend houden en

verder instructies afwachten Stop Jochem Jofel.

„Dit is het allervreemdste telegram, dat ooit in de wereld verstuurd is”, vond de marconist. „Hoe is het mogelijk! Geen koffie drinken en slapend houden! Waar bemoeit die meneer eh... hoe heet-ie..... Joffem Jochel zich ree? Maar het is aan den kapitein gericht, dus ik zal het hem maar eens gauw laten zien! Ik wed, dat-ie van verbazing in zee valt...!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DE marconist van de „Kolibri“ maakte resoluut de deur open en stormde naar buiten.

„Telegram voor den kapitein!“ riep hij, al hollend en zwaaiend met het papiertje. „Telegram voor kapitein Bakboord!“

Kapitein Bakboord hing ergens over de railing en scheen in diep gepeins verzonken.

„Telegram voor u, kappie!“ zei de marconist en salueerde plechtig.

„Wat is er nou weer?“ brulde deze, terwijl hij zijn pijp uit zijn mond

haalde en zich boos omdraaide. „Kunnen jullie je kapitein dan ook nooit eens rustig een dutje laten staan doen? Wees verstandig, knapie en gooi dat vod in zee! Ik wil niks met die malle draadjesbeweging van jou te maken hebben! Sinds ze uitgevonden hebben, dat er op elk schip een marconist moet wezen, is er voor een gewonen, eenvoudigen zeekapitein geen rustig dek onder zijn voeten meer te vinden.....

Geef hier dat ding en sta niet te zeuren! Een marconist hoort in zijn

hok te zitten met zijn rare kastjes en draadjes.....!“

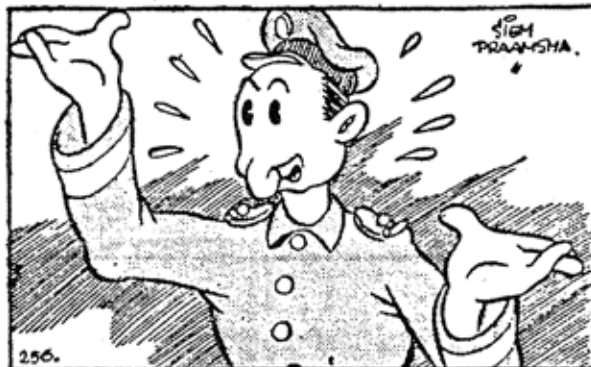
Bakboord griste den marconist het telegram uit de vingers en las het vlug door.

„Alle marconisten op de bodem van de Stille Zuidzee“, mompelde hij.

„Wat heb je me nou voor een krank, zinnig pampiertje in elkaar gedraaid! Geen koffie drinken? Slappend houden? Gevaar voor lading? Instructies afwachten? Jochem Jofel? JOCHEM JOFEL???!“

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„JAWEL kap'tein”, antwoordde de marconist, „maar ik dacht direct wel, dat die meneer Jofel een aardigheidje met ons wilde uithalen!” Hij haalde zijn schouders op en breidde zijn handen uit alsof hij zeggen wilde: „Ik heb dat halve-gare telegram niet gemaakt!” „Een aardigheidje?! Aardigheidje?!?” bulderde Kapitein Bakboord woedend. „Dacht je misschien, dat meneer Jochem Jofel voor zijn plezier zulke telegrammen zou versturen? Hè? Als Jochem

Jofel beveelt, dat we morgenavond geen koffie drinken en daarna allemaal in slaap vallen, dan dóen we dat, begrepen? En dan heeft een halve malle marconist niets anders te doen, dan óók in slaap vallen! Begrijp je dat goed, meneer!?” „En”, waagde de marconist nog, „als meneer Jochem Jofel nu eens een telegram zou sturen, waarin hij beveelde, dat we onze koffie op moesten drinken en dan in zee springen, wat dan?” „Dan sprong je maar! Begrijp je

dat goed?! Als meneer Jofel zo iets beveelt, kun je er van opan, dat het voor je eigen bestwil is en...” Kapitein Bakboord hoefde niet verder te praten; de marconist was met een dof gerommel achterover van het trapje gevallen... Bakboord liet zich hierdoor echter niet van de wijs brengen. „Hédaar! Bootsman!” riep hij tegen een dikke man met een klein petje op, die juist passeerde. „Hédaar, kom eens hier!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DE bootzman haastte zich, aan het bevel van kapitein Bakboord gehoor te geven en kwam snel naderbij.

„Swieft, kappi!”, zei hij, terwijl hij aan zijn petje tikte. „Is er van je dienst kappi?”

„Kijk eens hier, boots,” zei de kapitein. „Ik heb hier een telegram Dat hebben we zojuist ontvangen van een ouwe kennis van mij. Meneer Jochem Jofel! Daar staat in dat we morgenavond onze koffie niet moeten opdrinken maar weggoien en daarna in slaap vallen en op verdere

instructies wachten. Zie je het?”

„Ik zie het”, zei de bootzman, maarre.....”

„Niks niemandal te maarre!” brulde Bakboord. „Die boodschap moet je nu direct en zonder veel omhaal van woorden aan de bemanning overbrengen en zorgen, dat ze zich er aan houden, begrepen?”

„Ja, maarre.....” zei de boots weer. „Heb je me verstaan?” vroeg kapitein Bakboord. „Smeer hem, vertel het en zorg, dat ze er zich aan houden, snap je?”

„Jawel, kapitein”, mompelde de

bootzman, terwijl hij weer aan zijn pet tikte en langzaam wegliep, terwijl hij ondertussen het telegram bekeek alsof het een wereldwonder was. „Dat is me wat?!” zei hij, toen hij een eindje uit de buurt van den kapitein was. „Moet ik me daar een boodschap, waarvan ik zelf niks begrijp, aan de bemanning overbrengen en nog zorgen, dat ze zich er aan houden ook. Wat zou dat nou te betekenen hebben allemaal?!”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DE bootsman liet door een lid van de bemanning de rest van de matrozen bij elkaar scharrelen en stak de volgende speech af: „Mannen! Ik heb van den Kapitein zoëven de volgende boodschap gekregen: Als morgenavond de koffie rondgedeeld wordt mogen jullie er niet van drinken, niet één druppie! Alles wat je er mee moet doen, is, weggooien! Als je dat hebt gedaan, val je in slaap. Je doet tenminste net alsóf, begrijp je! Daarna wacht je op instructies van je Kapitein. Hebben jullie het begrepen?”

De meeste mannen knikten, weliswaar verbaasd, maar ze knikten dan toch. Maar, zoals dat altijd gaat, waren er een paar die het er niet mee eens waren. „En die d'r nou wél van drinkt, wat gebeurt daar mee?” vroeg er een. „Ik kan niet slapen, voordat ik koffie gedronken heb,” deelde een andere matroos mee. „Des te beter,” zei weer een ander. „Je moet toch maar doen alsóf?” „Ik snap er geen fluit van,” zei een vierde. „Waar is dat allemaal voor nodig? Het lijkt wel een film! Een

wild.west met koutboots!” „Waar het voor nodig is gaat jullie niks aan,” vond de bootsman. „Doe nou maar, wat er gezegd is dat is voor jullie veel beter. Ik kan het nou wel gaan uitleggen, maar daar begrijpen jullie toch niks van. En als ik merk dat er toch gedronken wordt van die koffie, laat ik de hele bemanning tegelijk kielhalen, begrepen?” Hij draaide zich om en wandelde naar zijn eigen afdeling terug. „Je ziet maar, dat het in orde komt!” zei hij, toen hij zich nog een keer omdraaide.

Jochem Jofel als detective

In de tijd, dat de bemanning van de „Kolibri" bezig was, van verbazing te bekomen over de vreemde boodschap, die ze van de bootsman te horen hadden gekregen, hadden Sigor Sinister en René de Port-Monnee niet stil gezeten. Ze hadden allebei een revolver ter hand genomen en draafden nu als bezetenen door alle onderaardsche gangen, die Joannes Gerardus Hendrixszoon Bouwer volgens het oud perkament in zijn eentje had gewrocht.

„En hij moet er zijn!" zei René met een verbeten gezicht. „Het bestaat gewoonweg niet, dat er zich iemand in deze gangen zou kunnen schuil houden zonder dat wij hem op de één of andere tijd zouden vinden..."

En hij kan ook niet weggelopen zijn, want jij hebt de toegangen allemaal met de elektrische schakelaar afgesloten, is het niet Sigor?" „Jawel", bromde Sigor Sinister, „daar hoef je niet aan te twijfelen. Heb je al achter die ton-

nen en kisten gekeken, of hij daar misschien achter of tussen zit? Je kunt nooit weten, zie je? Die meneer Jofel is weliswaar een domme eend, maar zelfs domme eenden schijnen nog wel eens snuggere dingen uit te halen. Alleen op het verkeerde moment..."

„Ik heb overal gekeken, waar gekeken moest worden", antwoordde René zuchtend. „Maar ik begin te geloven, dat Jochem ons nog wel eens lelijk in de wielen zou kunnen rijden...!"

Jochem Jofel als detective

260

„Daar zag ik wat bewegen!” riep René de Port-Monnes plotseling. „Een schaduw of zo! Dat zou best Jochem Jofel kunnen zijn! Er op af!” Hij holde weg in de richting, waar hij de schaduw ontdekt had. „Kom mee, Sigor Sinister!” riep hij, „met zijn tweeën doe je altijd meer dan alleen! Kom!” Sigor was echter niet meer zo snel

ter been als de nog jeugdige René, en bleef dus een stuk achter. „Maak je niet zo druk!” vond hij. „Als het werkelijk de schaduw van meneer Jofel was, kan hij toch niet meer ontsnappen want we zijn bijna aan het einde van de gang en zijgangen zijn er niet meer. Hij kan dus nooit meer ontsnappen...” René was ergens blijven staan en keek nu gespannen met zijn revol-

ver in de aanslag in de enigzins duistere ruimte vóór zich. „Ik meende toch stellig, dat ik iets zag!” zei hij aarzelend. „En nu zie ik niks meer!” „Je zult het je wel verbaeld hebben”, meende Sigor Sinister amalend. „Ik denk, dat je een beetje zenuwachtig bent geworden! Misschien wel een beetje bang.....!”

Jochem Jofel als detective

„Bang!!” zei René, als door een wesp gestoken. „Bang!?” Je bent zelf bang, oude gifmenger! Ik zag heus wel, dat je stond te trillen op je benen, toen ik hier iets zag bewegen! En je liet mij ook niet voor niets het eerst gaan kijken, wat er aan de hand was! En ik geloof ook vast en zeker, dat je die elektrische schakelaar niet hebt omgedraaid! Dat heb je natuurlijk vergeten en nu zitten wij met de brokken! Die Jochem Jofel doet

ons nog eens de das om, dat zul je zien!”

„Zie je wel, dat je bang bent?” smaalde Sigor Sinister. „Bang voor de eerste de beste dikke wereldreiziger, die ons denkt roet in het eten te gooien? En denk nu maar niet, dat je de schuld op mij kunt gooien, want ten slotte was jij het, die Jochem Jofel zou bewaken en zorgen dat hij niet ontsnapte... En wat is er gebeurd?

Hij is wél ontsnapt!” „Dat is mijn schuld niet!” verweerde René de Port-Monnee zich. Toen ik kwam kijken, was de deur nog op slot. Alleen meneer Jofel was niet meer aanwezig...”

Ze ruzieden zo nog een tijdje door tot Sigor Sinister zei: „Het wordt tijd, dat we onze mannen eens binnenlaten. Die staan natuurlijk al een kwartier buiten te wachten voor de geheime ingang...”

Jochem Jofel als detective

262

De geheime ingang bleek in een wand van één der onderaardse gangen te zitten, in de vorm van een deur, die door een druk op de daartoe bestemde knop open ging. René drukte op de knop en er week inderdaad een gedeelte van de rots in de vorm van een rechthoek. „Degene, die deze gangen gebouwd heeft, zal zijn ogen uitkijken, als hij nog eens mocht zien, wat wij er van gemaakt hebben”,

vond René. „Het is niet, dat ik trots wil zijn, maar ik vind toch, dat ik dit maar handig voor elkaar gebokst heb... Wat jij, Sigor?” Sigor Sinister bromde wat. Hij was nu niet bepaald in een stemming, om complimentjes te maken aan den man, die nog geen twee minuten geleden gezegd had, dat hij een ouwe gifmenger was. Inmiddels kwamen de mannen, waar Sigor Sinister van gespro-

ken had naar binnen stappen. „Goienavond baas!” zei de eerste. „Het is hier toch beter dan buiten! We staan al een kwartier te wachten, we waren toch niet te vroeg?” „Nee, jongens, keurig op tijd hoor. Je mag blijven!” antwoordde René lachend. Hij liet zijn bliken eens over het ongere stelletje gaan en stak de volgende speech af:

Jochem Jofel als detective

„Mannen! We gaan morgenavond een groot werk doen. Als dat werk lukt, kunnen we daar een flinke bom duiten mee verdienen. Ieder weet, waar het om gaat, nietwaar? Het schip, dat we morgen op het oog hebben, heeft een lading aan boord van allemaal kistjes, zware kistjes. Die moeten er uit gehaald worden en in ons eigen schip overgeladen. Als dat gebeurd is, varen we weer terug naar deze haven. Ieder lid van de bemanning krijgt, wat hem

toekomt, gaat naar huis en wacht op de volgende instructies. Begrepen?”

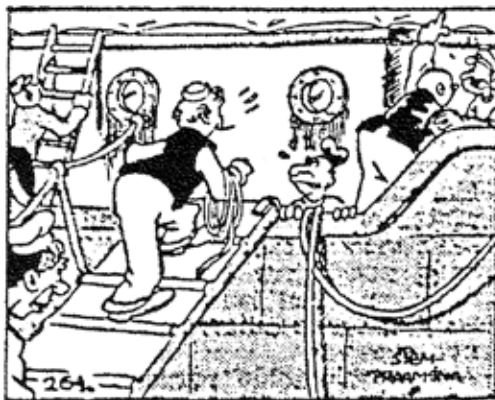
Alle mannen bromden, ten teken, dat ze het begrepen hadden. „En verder weet iedereen zeker wel, dat degene, die iets doet, dat tegen de instructies van mij of meneer Sinister is, direct wordt neergeschoten? Prachtig! Mars! Aan het werk dan! Het schip moet helemaal klaar gemaakt worden, zodat we er morgen zonder stoornis mee

de zee op kunnen. Vooruit! Alle handen uit de mouwen!”

De ongere gemeente draaide zich als één man om en stapte in de richting van de onderaardse haven, waar het schip lag, dat klaargemaakt moest worden.

„Wat een prachtig soort werkvolk hebben wij toch!” zei René de Port-Monnee tegen Signor Sinister, toen de mannen zich hadden verwijderd. „En zo gewillig! Ze doen direct wat je zegt, en zo helemaal zonder dwang!”

Jochem Jofel als detective

Enige ogenblikken later was het aan boord van het zeeroverschip van René de Port-Monnee een drukte van belang. Iedereen sjouwde, klom, rende, sohoid elkaar uit voor alles wat maar lelijk was, maakte lawaai en vertelde elkaar, hoe een ander het verkeerd deed.

Temidden van dit geschreeuw, dat bijna wel een gevecht leek, stond René met een prachtige zwarte pet

op, die hij, naar het model te oordelen, ergens in het buitenland had gekocht.

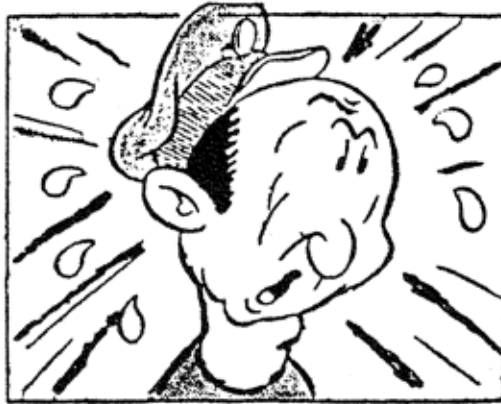
„Kom, jongens, niet zeuren!” riep hij door alle herrie heen. „Doe je best en zorg, dat alles in orde komt. Als we morgen het zeegat uit gaan, moet alles piekfijn in orde wezen!”

Enfin, de mannen zwoegden zo hard ze konden en feitelijk luisterde nie-

mand naar René. Maar hij vond het toch wel prettig op de brug te staan en bevelen naar beneden te schreeuwen. Toen de avond viel, werd het een beetje stiller in de onderaardse haven. De bemanning was nu in het schip bezig en een aantal verlichte raampjes en patrijspoorten vertelde, dat er in de ingewanden van het roofvaartuig hard gewerkt werd....

Jochem Jofel als detective

Nu moeten we maar eens gaan zien, wat er inmiddels op de „Kolibri" gebeurde. Zoals jullie nog wel zullen weten, had onze onzichtbare vriend Jochem Jofel een telegram naar de „Kolibri" gestuurd, waar de marconist en de rest van de bemanning nogal vreemd van opgekeken had. Alleen de kapitein, Eakboord, die Jochem Jofel al langer kende dan vandaag, liep met een gewoon gezicht op het schip rond en kwam om het half uur even bij de marconist kijken,

of er nog meer nieuws van Jochem gekomen was. En er kwam meer nieuws.

„Sjonge!" zei de marconist op een gegeven ogenblik, „ik heb hier weer zo'n bericht van dien meneer Jofel! Zou het toch niet zo maar een aardigheidje zijn geweest?"

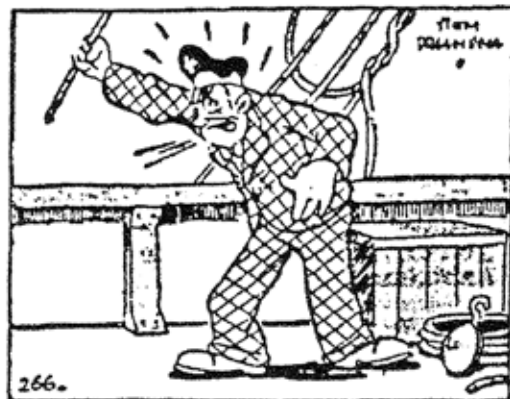
Hij las het nog een keer over en daarna nog een keer. „Ik snap er niets van!" zei hij dan. „Ik geloofde stellig, dat Jochem... eh, hoe heet-ie, een grapje met ons wilde withalen!"

Toen kwam Eakboord binnen en vroeg: „Nog nieuws van het Jofelfront?"

„Nog een telegram, kappie, uet ontvangen:

„Aan den kapitein van de „Kolibri" Stop/ „Kolibri" wordt morgenavond ongeveer negen uur dertig aangevallen door kleine vrachtboot met ongeveer twintig man aan boord Stop Geen koffie drinken maar in slaap vallen tot nader order van mij stop Jochem Jofel"

Jochem Jofel als detective

Op het roofschip van René de Port-Monnee en Sigor Sinister was het een drukte van belang. Alle leden van de bemanning renden en draafden door elkaar, terwijl René zich uitsloofde in het geven van bevelen. Er werd gehesen, gesjord, gesjouwd, luttijk tegen elkaar gedaan en gelachen. Ieder werkte zo hard hij kon, om het schip startklaar te maken voor de reis. Alles werd nog eens nagekeken, of er niets haperde en als er iets

stuk was, stond op een gebledende wenk van René of Sigor de timmerman of de scheepssmid al klaar, om het euvel te herstellen. Toen het tegen zeven uur liep, was eindelijk de tijd aangebroken, dat het schip de haven ging verlaten. Jochem Jofel, die, nog steeds onzichtbaar, alle voorbereidselen, die gemaakt werden, met belangstelling had gevolgd, was nog steeds erg benieuwd, hoe het schip

nu wel die onderaardse havens zou verlaten. Het lag namelijk aan alle kanten ingesloten en er was niet één enkel doorgangetje te bekennen, waardoor het schip naar zee zou kunnen varen. Het raadsel zou echter spoedig opgelost worden. Klokslag zeven uur liep Sigor Sinister naar de walzijde van de railing en gaf een teken aan een man, die bij een soort kastje in de rotswand stond. Deze haalde een handle over en...

Jochem Jofel als detective

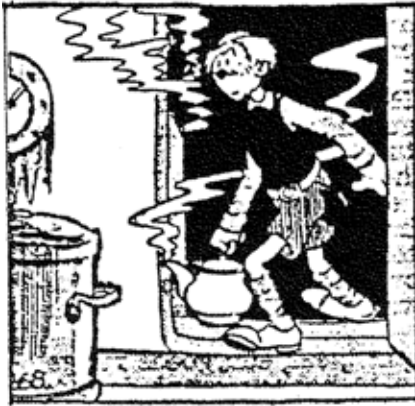

En daar gebeurde het. Eén van de vier rotswanden, aan de kant waar zich de neus van het schip bevond, steeg geruisloos loodrecht de lucht in. Er ontstond nu een doorgang, die met een soort kanaal tussen de rotsten in, op zee uitmondde! „Ollabolla!” riep Jochem Jofel verbaasd uit. „Nou begrijp ik ook ineens, hoe dat schip die avond zo plotseling verdwenen was! Dat was natuurlijk ook onder deze rots doorgevaaren, waarna de rots weer sloot! Maar dat was dan ook dit schip!

Nu begrijp ik plotseling alles! René en Sigor gaan met dit schip de zee op, plunderen daar een ander schip, keren weer naar deze onvindbare schuilplaats terug en verkopen dan de aldus verkregen goederen! Dat ik daar niet eerder op gekomen ben! Het was allemaal zo klaar als een klontje! Het was maar goed, dat Jochem Jofel in zichzelf praatte en onzichtbaar was, want hij stond vlak naast René de Port-Monnee, die met een vergenoegd gezicht op de voorplecht stond.

„Het gaat goed!” mompelde hij. „Het gaat best! Het gaat prachtig! Het gaat prima!” „Inderdaad, René de Port-Monniks het gaat goed!” zei de stem van Sigor Sinister. Hij was er ook bij komen staan en wreef voldaan in zijn handen. „Als het zo blijft gaan, zijn we er over een paar uur rijk! Heel rijk! Ik mag wel zeggen steenrijk!! Dan hoeft ik niet meer te zoeken naar goud, want dan heb ik het zo maar voor het grijpen.....!”

Jochem Jofel als detective

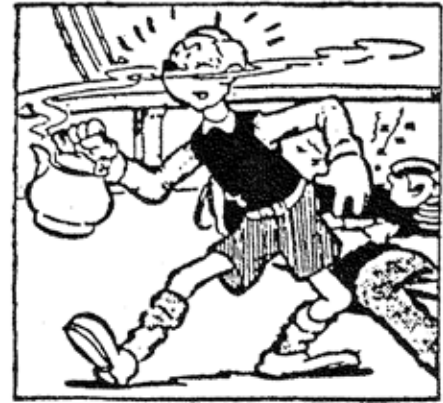
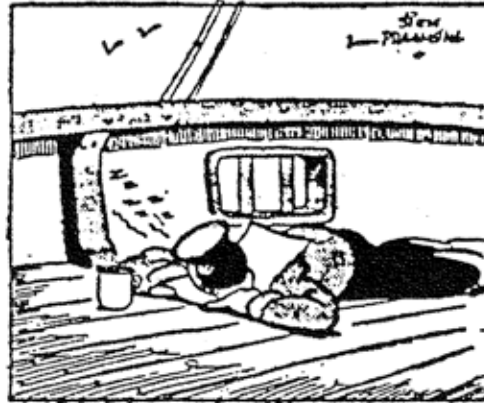
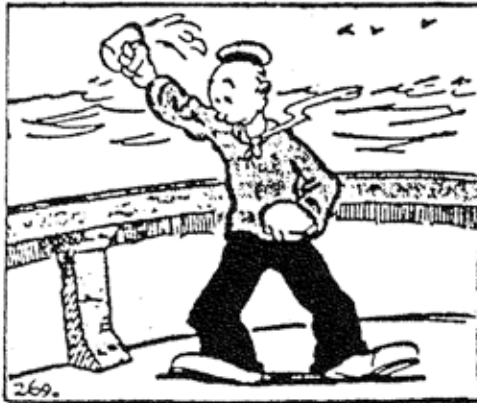
De lange slome matroos voegde de daad bij het woord. Hij liep naar de railing, gooide zijn koffie overboord, zocht een zacht plaatsje aan dek uit en ging languit met snurkende uthalen liggen slapen. Dit voorbeeld werd spoedig gevolgd door de rest van de bemanning.

Overal, waar het ketelbinde geweest was, liet hij een allert slapende en snurkende mannen achter, die kennelijk verheugd waren over dit buitenkansje. Ten slotte is werken wel prettig, maar languit liggen nietsdoen is op zijn tijd en

desnoods niet op zijn tijd ook wel leuk.....

Het ketelbinde liep intussen rustig verder, alsmaar „Koffiee!!!“ roepend. Hij maakte steeds maar nieuwe slapers, terwijl de koffieketel steeds leger werd.....

Jochem Jofel als detective

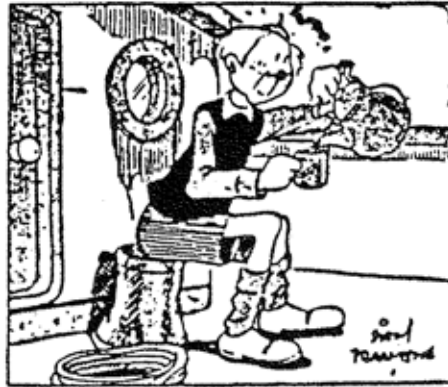
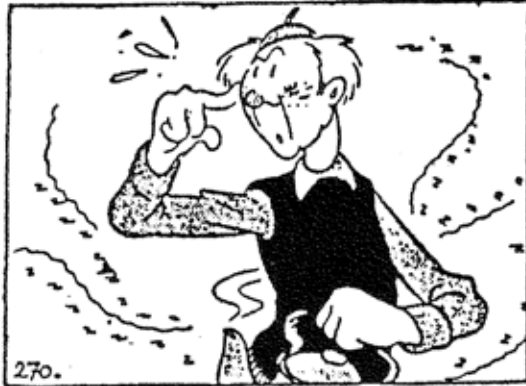
De lange slome matroos voegde de daad bij het woord. Hij liep naar de railing, gooide zijn koffie overboord, zocht een zacht plaatsje aan dek uit en ging languit met snurkende uithalen liggen slapen. Dit voorbeeld werd spoedig gevolgd door de rest van de beman-

ning. Overal, waar het ketelbinkie geweest was, liet hij een sliert slapende en snurkende mannen achter, die kennelijk verheugd waren over dit buitenkansje. Ten slotte is werken wel prettig, maar languit liggen nietsdoen is op zijn

tijd en desnoods niet op zijn tijd ook wel leuk...

Het ketelbinkie liep intussen rustig verder, alsmaar „Koffieie!!” roepend. Hij maakte steeds maar nieuwe slapers, terwijl de koffieketel steeds leger werd...

Jochem Jofel als detective

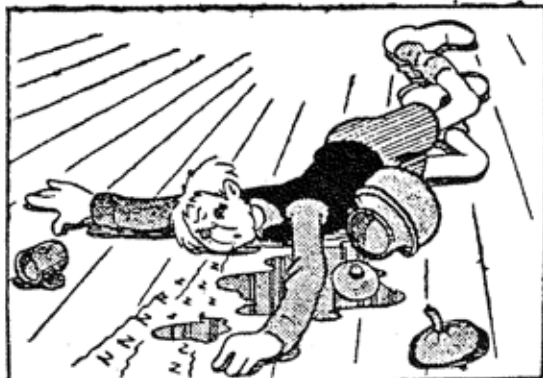

„Zlezo“, dacht het Ketelbinkle, „ik geloof, dat ik ze allemaal gehad heb“. Hij zette zijn vinger tegen zijn hoofd en ging in gedachten nog even het rijtje matrozen langs, dat hij iedere dag van koffle voorzag. „Ja, die heb ik gehad en die... en de bootsman heb ik ook niet vergeten... en den kapitein... ook niet... Dat is dus dat... Nou nog maar eens kijken, of er nog een bakkie voor mezelf inzit. Hè, lekker, leut met prut...!“

Hij ging ergens in de luwte op een omgekeerde emmer zitten en liet het laatste beetje koffle, dat de ketel nog bevatte, in zijn eigen kommetje druipen.
„Zie je, dat is koffle! Ik vind, dat je moet weten, dat koffle van gemalen kofflebonen gemaakt wordt... Dan heb je tenminste nog wat te kauwen, ook na afloop...!“
Hij zette de kom aan zijn mond en voelde zich toen plotseling onbehagelijk worden.

„Wat was er ook weer met die koffle vanavond? Ik geloof, dat ik er iets over heb horen vertellen door den bootsman... Affijn, ik weet het niet meer... Het zal wel niets bijzonders geweest zijn, anders had ik er wel wat van gemerkt...!“
Het vergeetachtige Ketelbinkle zette nogmaals zijn kommetje aan de mond en slikte de hele zoete, drabbige inhoud in twee teugen door.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

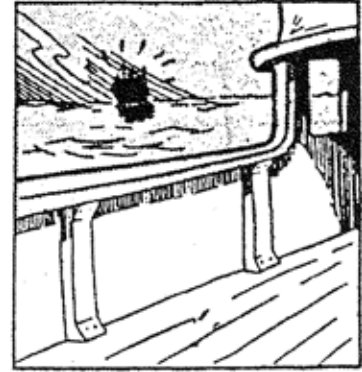
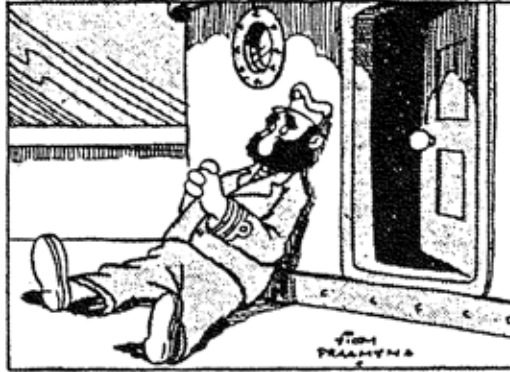
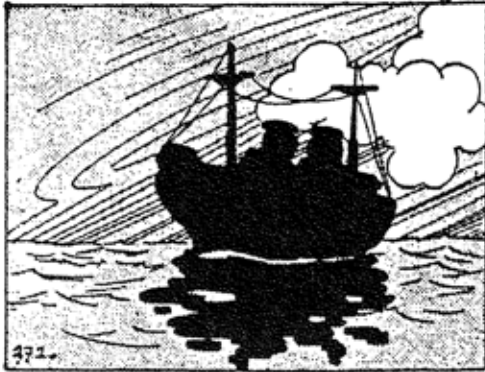

„O, hemeltje!” schrok het Ketelbinkie, toen hij de koffie net door zijn keelgat had. „Ik weet het al...! We mochten helemaal niet van die koffie drinken, maar we moesten het spul weggooien en daarna in slaap vallen! Nou, het zal trouwens aan in slaap vallen niet ontbreken. Hij sperde zijn mond wagenwijd open en geeuwde, dat het een lieve lust was om ernaar te kijken.
„Oei-oei! Wat heb ik een maf...!” Hij rekte zich eens flink uit en knipperde met zijn ogen.

„Ik geloof, dat ik maar naar kool ga... Ik kan haast niet meer uit mijn ogen kijken... Daar zal trouwens wel niemand wat op tegen hebben, want het was ten slotte voorschrift...!” Hij stond met loodzware benen op van zijn omgekeerde emmer en waggelde met zijn ketel in de ene en zijn koffiekom in de andere hand in de richting van zijn hut. Hij hield het echter niet lang vol; de onzichtbare satellieten van Signor Sinister en René de Port Monnee hadden geen half werk verricht. Toen hij een paar passen gedaan had, werd

de opkomende slaap ons arme Ketelbinkie te erg. Hij viel languit op het dek en snurkte al, voordat hij het aangeraakt had. De koffieketel loosde het onderste van zijn inhoud en daar lag het hulpje van den kok in een plas zwarte koffiedik en liet een eentonig zingend geluid horen... Het was erg jammer voor het Ketelbinkie, want daardoor kon hij niet meemaken, wat er hierna allemaal gebeurde...

(Wordt vervolgd.)

„DE KOLIBRI“ dreef nu met een dek vol mannen, die net deden, of ze sliepen, op de grote plas rond. Het begon al een beetje donker te worden en iedereen was in spanning, wat er nu eigenlijk gebeuren zou. Een paar leden van de bemanning waren werkelijk in slaap gesukkeld en de rest lag zich stierlijk te vervelen.

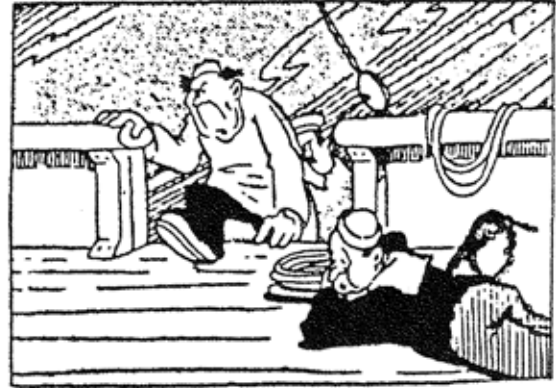
„Wacht...“ dacht Kapitein Bakboord, Het begint nu al aardig tegen

negen uur te lopen! Ik ben benieuwd, wat er nu gaat gebeuren!“ Hij zat tegen de muur van zijn kajuit op en keek af en toe met één oog rond, of er geen onraad te bekennen was. De machines van de „Kolibri“ waren stopgezet en er was minutenlang geen ander geluid te horen dan dat van een eozame zeemeeuw, die een verbaasde schreeuw gaf, als hij het slapende schip ontdekte. Maar toen het ongeveer kwart

over negen was, werd de spanning verbroken. Eén van de slapers had het gewaagd, even een blik te slaan over de railing. Hij was de eerste, die het roofschip ontdekte. „Schip in zicht!“ gaf hij fluisterend door aan zijn slapenden buurman, „Schip in zicht!“ vertelde deze zonder zichtbaar wakker te worden aan den volgende. Na vijf minuten wist iedereen het en wachtte met angstige spanning op de dingen, die komen zouden...

Jochem Jofel als detective

Aan boord van het schip van Sigor Sinister en René de Port-Monnee begon het nu ook te spannen. Alle mannen werden klaar gezet om in een sloep te gaan en René liep zenuwachtig bevelen te geven en heen en weer te lopen. Het was maar goed, dat ook Sigor Sinister bij tijd en wijle een snuggere opmerking maakte, anders was er niet veel van terecht ge-

komen. Nu werd de sloep uitgezet. „Kom, jongens!” zei René aanvurend. „Roel wat je roeien kan! Doe je best en wees voor één keer eens niet lui! Laat je botten kraken! Denk aan wat je te wachten staat op dat schip daar!” Hij wees naar de „Kolibri”, die op een twintig meter afstand gezellig lag te dobberen. „Rijkdommen! Jullie gaan allemaal als arme sloebers

deze boot op en komen er stuk voor stuk als akelige rijkaards af!” Inmiddels hadden de roeiers de „Kolibri” bereikt en klommen langs de touw ladder, die daar door één van de onzichtbare heipers was neergehangen, naar boven. Ze vonden het schip precies, zoals ze verwacht hadden: Slapende mannen, die kris kras door elkaar lagen, met hun koffiekompotje niet ver van hun hoofd.

Jochem Jofel als detective

274

Het was een hele stoet misdadigers, die aan boord van de „Kolibri” klom langs de touwladder. Er was er niet één bij, die op een normaal gezicht kon bogen. „Direct het ruim in!” gebood René de Port-Monnee, die nog veilig beneden in de sloep stond. „Alle kistjes, die je daar ziet staan, op je nek nemen en dadelijk hier in de sloep laden! Is alles veilig aan boord?”

„Alles veilig, bromde een der mannen, die een nog lelijker gezicht had dan de anderen. „Dan kom ik ook maar naar boven”, besloot René. „Ik moet me ten slotte een beetje ontzien, want ik ben de leider van de troep. Als ik er niet meer ben, loopt alles in 't honderd”. Hij klom voorzichtig tegen de touw.

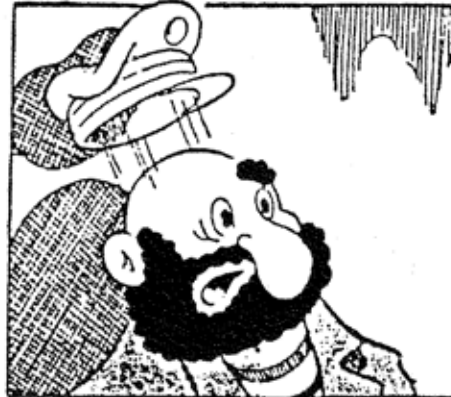
ladder op en stak zijn hoofd boven het dek uit.

„Ik geloof, dat iedereen wel verdoofd is”, zei hij zachtjes tegen zichzelf, terwijl hij een beetje angstig rondspeurde naar eventueel onraad.

„Ik ben wel heel niet bang, maar een goede generaal gaat ook niet in de voorste linie vechten. Dat kan ik dus ook niet doen in het belang van deze goede zaak...!”

Jochem Jofel als detective

275

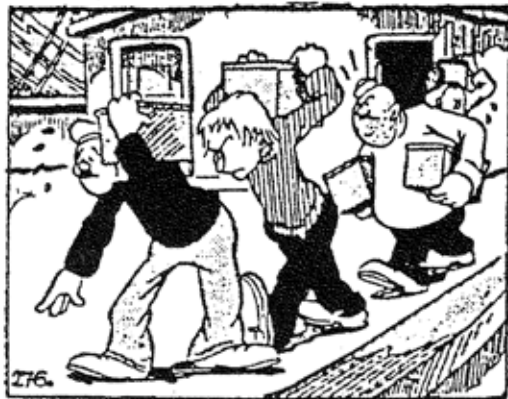

Kapitein Bakboord zat nog steeds met zijn rug tegen de muur van zijn hut geleund en deed of hij sliep. Hij zat echter in de buurt van de plaats waar René's mannen aan boord waren gekomen en had alles gezien en gehoord. „Tjongel!”, zei hij, „dat lijkt op een fikse overval! Daar kunnen we nog moeite genoeg aan beleven! Ik vind het alleen jammer, dat wij moeten wachten op Jochem Jofel, want ik zou het hele span graag beetpakken en overboord gooien!”

„Hé, kapitein Bakboord! Bent U hier kapitein??!!” hoorde hij plotseling een hoogst verbaasde fluisterstem vlak bij zijn oor zeggen. „Ik ben het, Jochem Jofel!” Bakboord schrok, zich een hoedenmagazijn. „Wat? Jochem Jofel? Waar ben je dan? Ik zie niets!!” — „Dat kan ook niet, brave ouwe zeemeermin! Ik ben namelijk onzichtbaar. Maar luister goed, naar wat ik zeg en blijf voorlopig doen, of je slaapt.” Bakboord zuchtte eens diep en besloot

dan zich nergens meer over te verbazen. Een onzichtbare Jochem Jofel kon er tenslotte nog best bij. „Je moet,” zei de stem van Jochem, „als de ongere kerels weer uit het ruim komen met de kistjes goud, opspringen en alarm maken. Alle matrozen van je moeten helpen, die kerels onschadelijk te maken. Zij zullen waarschijnlijk wel zo verbouwereerd zijn, dat ze de eerste ogenblikken niets terug doen. De rest komt dan vanzelf wel!”

Jochem Jofel als detective

De mannen van Sigor en René waren dus in het ruim gedoken en kwamen nu één voor één weer naar boven met de kistjes, die ze daar gevonden hadden.

„Die kissies sijne flink looilig“, meende één van de heren. „'t Lijkt waaratje wel ofter lood inzit?“ „Lood?“ zei een tweede. „Je ben mal! Heb je nog nooit van je leve een goud-transport gezien? Dit benne kissies met gouwe stave, wat ik je brom!“

„Dat zou niet mis weze.....“ zei de

eerste weer. „Dan hebbe me kans op en knap andeel!“

„Andeel, andeel“, zei de dikke, die achter de twee pratenden aankwam. „Jullie denken natuurlijk weer over je cente! Doe liever een beetje meer je best, zoals ik! Ik heb twee van die looige kissies onder me a-reme.....“ René de Port-Monnee stond nog precies op dezelfde plek, waar hij op het schip gekomen was en leidde de uittocht van de kisten goud.

„Hierheen! Hier opstapelen! Nells,

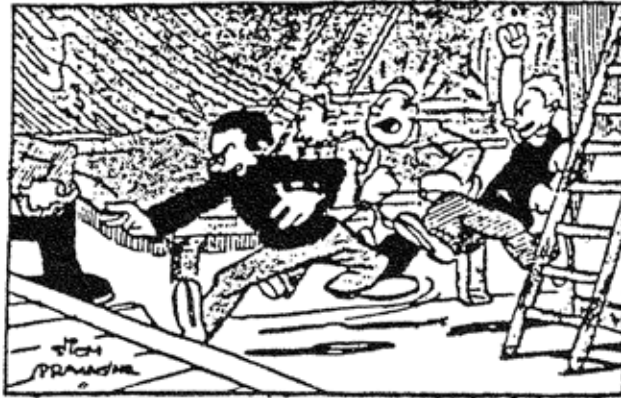
gool dat touw met die haak eens naar boven! Ziezo! En nu maar takelen!“

Nells had het touw naar boven gegooid en een lange magere helper, die met zijn lange flapperende haren wel een beetje op een ontspoorde dichter leek, bond er steeds een kist aan en liet die langs de wand van het schip naar beneden zakken, waar twee mannen, die in de sloep achtergebleven waren, de kisten losmaakten en opstapelden.

(Wordt vervolgd).

Jochem Jofel als detective

277

Jochem Jofel had tegen Bakboord gezegd: „Als die ongere kerels weer út het ruim komen, dan alarm maken!” en Bakboord vond, dat nu die tijd gekomen was. Hij sprong plotseling als door een wesp gestoken overeind, stak zijn vuist in de hoogte en priemde zijn pijp strjdlustig in de lucht. „Alarm!” brulde hij. „Alarm!!!” Op voor de lading! Iedereen sta pa! Voig mij! Ik val aan!” Hij voegde de daad bij het woord

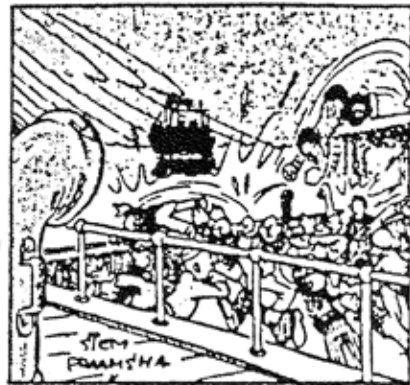
en spurts op zijn oude korte beentjes in de richting van René de Port-Monnee; die als met stomheid geslagen zijn hoofd omdraakte en zijn mond liet openvallen. „Asjemijnou.....” mompelde hij totaál onthutst. „Die sliep ook niet erg vast!” Het bleek hem spoedig, dat geen van Bakboord's manschappen erg diep in slaap gelegen had, want in de tijd, die Jochem Jofel gemeentlijk nodig heeft om „Ollabolla”

te zeggen, waren zijn mannen omringd door een troep vijandig uitziende matrozen.

„Sla er op, mannen!” brulde Bakboord aanvurend: „Laat je niet kisten en verdedigt de kisten! Een extra glas pure limonade wacht jullie na afloop van deze heidenstrijd!”

Dat lieten de matrozen zich geen tweemaal zeggen.....

Jochem Jofel als detective

Bakboord opende het gevecht door demonstratief op René de Port-Monnee toe te stappen, hem bij zijn geruite jasje te pakken en hem toe te voegen: „Lelijke dief! Schurk! Andermans spullen stelen, hè? Dat kan je!”

„U vergeet alle vormen, meneer!” probeerde René zich schoon te praten. „Wij zijn eerbare mannen, die uw lading in veiligheid wilden brengen, omdat de hele bemanning van dit schip sloop en niet wakker te krijgen was! Vergeet niet, meneer, dat ik van adel ben, van zeer oude adel, meneer!”

„Doe de beter!” glide Bakboord woedend, „dan zal ik je iets toe-

dienen, dat zelfs door een kenner niet te onderscheiden is van een zeer oud adelijk pak rammel, gemene landsnurker!”

En hij gaf René een klap onder zijn kin, dat hij naar adem hapte en voor munt bleef liggen.

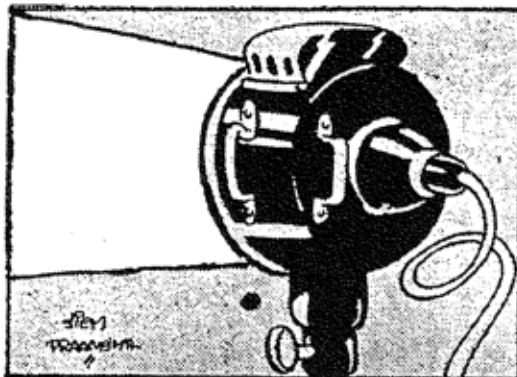
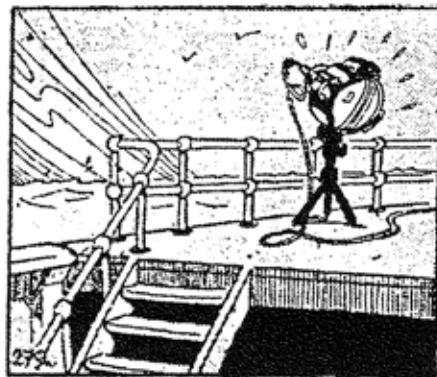
Intusschen hadden de andere manschappen dit gesprek niet gevolgd, want daar hadden ze het te druk voor. De lucht daverde namelijk van de slagen.

Het werd een gevecht, waarbij ieder ander gevecht kinderachtige plagerijtjes leken. De mannen van Bakboord, belust als zij waren op een extra oorlog, vochten als tigers en deden verschrikkelijk hun

best.

En nu gaan we eens kijken, waar Jochem Jofel in die tijd gebleven was. Juulle weten misschien wel, dat Jochem Jofel helemaal niet van vechten houdt. Als het moet, staat hij zijn mannetje wel, maar als hij er niets mee te maken heeft, bemoelt hij zich er liever niet mee. Hij was op de brug geklimmen en keek neer op het strijdgevoel onder hem. „Ik geloof, dat Bakboord's mannen de strijd al gewonnen hebben”, zei hij blij zichzelf. „Dat zal nog maar een paar minuten duren, denk ik”. En toen kreeg hij plotseling een naar gevoel in zijn maagstreek.....

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JULLIE zullen wel benieuwd zijn te weten, hoe het kwam, dat Jochem Jofel een naar gevoel in zijn maagstreek kreeg. Nu, dat kwam zo. Hij stond op de brug van de „Kolibri“ en keek naar de menigte strijdende matrozen. Hij zag, dat de mannen van Bakboord het best konden redden en dat de mannen van René de Port Monnee dus binnenkort het loodje zouden moeten leggen.

„Oei-oei“, dacht Jochem Jofel toen plotseling, „Ollabolla! Als de mannen van Sigor Sinister, die nog op

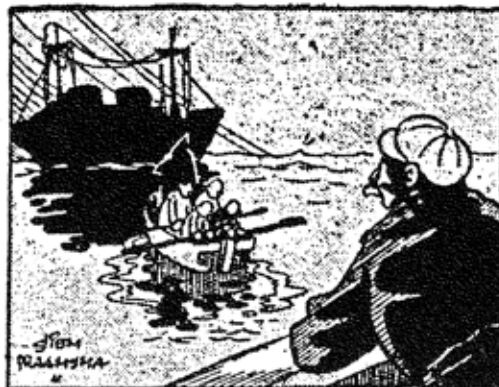
het andere schip achtergebleven zijn, in de gaten krijgen, dat de boel hier misloopt, zullen ze natuurlijk het hazenpad kiezen!. Dat is logisch! Maar wat dan? Sigor Sinister is de enige man op de wereld, die weet, hoe ik weer zichtbaar kan worden..... Als ik hem laat ontsnappen, ben ik gedoemd, mijn hele verdere leven onzichtbaar te blijven en daar voel ik niets voor.....! Mijn hart breekt al, als ik me die treurende kinderschaar voorstel, die me niet meer kan zien..... Ik zal een list moeten bedenken..... Wag die poes nou maar hier, die Tom, die

zou er wel raad op geweten hebben.....”

Maar Jochem Jofel bewees in de volgende ogenblikken, dat hij zelf ook aardig listig was. Hij klom nog een dek hoger en vond daar een schijnwerper.

„Dat is, wat ik nodig heb!“ zei hij. „Een flinke lamp om mee te seinen!“ Hij draaide het ding in de richting van het schip van de zeerovers en begon een verhaaltje te seinen, door middel van kortere en langere lichtflitsen.

(Wordt vervolgd.)

DIT seinde Jochem Jofel: „Onze mannen onder elkaar slaags geraakt, willen de buit zelf in de wacht slepen. Kom helpen, ben de toestand niet meer meester René.” Sigor Sinister, die op de brug van het zeeroverschip gepostoord was, begon al ongeduldig te worden.

„Wat duurt dat toch lang?” momperde hij in zijn gesplitste baard. „Die René is een mannetje van niks, ik had hem er nooit in moeten halen... Kan niet met personeel omgaan, en fut zit er niet... bij...” Hij rekte die laatste woorden plotseling erg uit,

want hij zag de signalen, zodat hij goed moest opletten, wat er geseind werd.

„Dacht ik het niet!!” brulde hij dan. „Dacht ik het niet!!! De schobbejakken! De schurken! De oneerlijke boeven! Willen de buit zelf in de wacht slepen, hè? We zullen jullie leren, mannetjes! Sigor sinister komt jullie wel eens eventjes vertellen, wat eerlijkheid is!! Hoeveel mannen heb ik hier nog aan boord? Vijf? Dan blijft er één hier, om op het schip te passen en de andere vier gaan in de tweede sloep... Kom,

op mannen! Hier is een groots werk te verrichten!”

De sloep werd uitgezet en Sigor ging met vier van zijn mannetjesputters aan boord.

„Ik zal ze leren de buit zelf in de wacht te slepen!” mompelde hij kwaad.

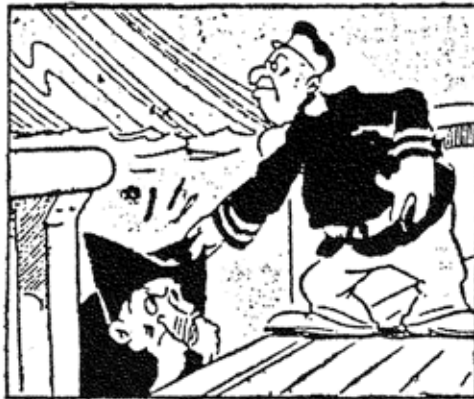
„Daar zullen ze plezier van beleven, dat beloof ik je!”

Hij liet de sloep aan de andere kant van de „Kolibri” langszij gaan en klom met een gezicht als een oormworm aan boord...

(Wordt vervolgd.)

Jochem Jofel als detective

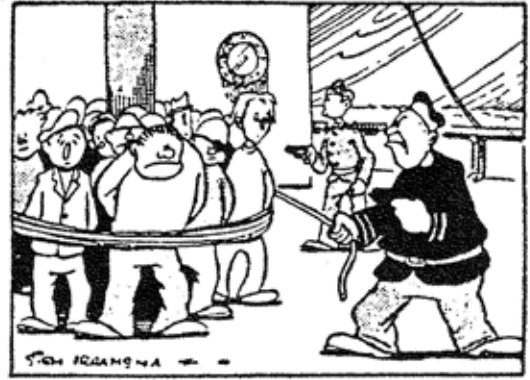

De bootsman liep toevallig juist aan die kant van het schip, waar Sigor Sinister er tegen op klom, te surveilleren. Kapitein Bakboord had namelijk toen het gevecht een beetje begon te luwen, hier en daar wachtposten uitgezet, die moesten uitkijken naar verder onraad.
 „Héééé!!!” riep de bootsman verbaasd uit, „Daar heb je nog zo'n nummer!! Kom maar verder, vriendje en schaaam je maar niet! Hierboven is het warm en aan de andere kant zit nog een jazz-

band ook... Je ziet dus, dat het er reuze gezellig is...!!”
 Sigor Sinister, die er helemaal niet op gerekend had, dat dit wel eens een valstrik zou kunnen zijn, keek met grote kol-ogen de bootsman aan. Vóór hij echter van zijn verbazing bekomen was, had de „boots” hem al bij zijn mooie zwarte pij gepakt en aan boord gesleept.
 „Zo!” zei hij voldaan, terwijl hij Sigor op een armsleugte van zich afhield, „Jij doet dus ook mee aan

dit feest! Heb jij soms iets met de koffie van ons uitgehaald, zodat we hem niet mochten opdrinken? Hé!?”
 „Ikke...eh...ikke...eh...ikke...” hakkelde Sigor Sinister, die nu wel begreep, dat het voor hem afgelopen was, ikke...”
 „Nee, ikke!!” riep de bootsman zegevierend uit. Hij haalde zijn rechterarm naar achteren uit en gaf den tovenaer een klap tegen zijn baardige kin, dat hij versuft op het dek in elkaar zakte...

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

TERWIJL de bootsman zich met Sigor Sinister „onderhield”, was Kapitein Bakboord bezig met het andere lid van de „directie”, René de Port-Monnee. René had in het gevecht een blauw oog opgelopen en zijn mooie buitenlandse pet was helemaal stukgegaan. Zijn boordje was op onverklaarbare wijze verdwenen evenals zijn mooie strikje, dat in geen velden of wegen meer te bespeuren was.

„Ja, ja, mannetje, zo komen snoepers te pas!” meende Kapitein Bakboord niet geheel ter zake. „Zo zie je maar weer eens, dat eerlijk toch maar het langst duurt!” René de Port-Monnee Smuigh van Huyghelaere glimlachte, maar als een boer, die met zijn klezen sukkelt. „Het enige, dat ik gezien heb,” zei hij „is, dat wij zijn verraden! En degene, die dat op zijn geweten heeft, is nog niet gelukkig, als wij

weer op vrije voeten zijn!” Tussen al deze bedrijven had de stuurman en zelfs de marconist niet stilgezeten. Zij hadden, geholpen door de andere leden van de bemanning, alle boeven rondom één van de masten gezet en een lang touw diverse malen om al deze heren heengetrokken. De bootsman had inmiddels Signor Sinister veilig gekneveld en in een apart hokje gebracht, waar hij voorlopig over zijn zonden na kon denken.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

KAPITEIN Bakboord had zich al een paar maal verbaasd afgevraagd, waar Jochem Jofel toch gebleven mocht zijn.

„Ik begrijp er niks van”, mompelde hij. „Jochem Jofel heeft dit toch helemaal op touw gezet en nu is hij nergens meer te vinden!”

Hij besloot ten slotte maar, weer de brug te beklimmen, om bevel te geven de „Kolibri” weer op gang te brengen.

„Hij zal wel weer komen opdagen, denk ik” dacht de Kapitein, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Hij wilde echter net een voet op het

trapje zetten, dat naar de brug leidde, toen hij een vertrouwde stem hoorde, zonder echter iemand te zien.

„Hé, Bakboord! Je laat me toch niet in de steek?” vroeg de stem van Jochem Jofel, een beetje benauwd. „Ik ben nog steeds onzichtbaar en ik ben niet van plan, dat te blijven! Doe me een plezier en probeer eens uit te vinden, waar Sigor Sinister het drankje bewaart, dat mij weer zichtbaar maken kan!”

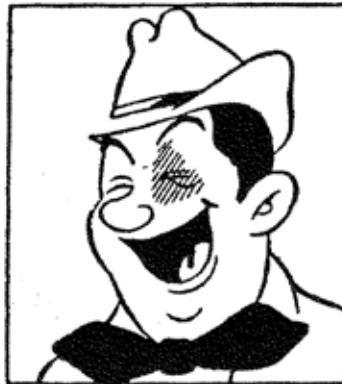
„Maar natuurlijk, beste Jochem!”, riep Bakboord uit. Ik ben je veel verschuldigd en dat peuleschilletje zal ik wel even voor je opknappen!”

Een ogenblik later stond hij in de cel van Sigor Sinister. Hij zette zijn handen in zijn zij en keek Sigor strijdlustig aan.

„Ik begrijp, wat gij komt doen,” zei Sigor Sinister somber. „Ik heb toch verloren. Er zit een flesje met het middel om weer zichtbaar te worden, in de linkersak van mijn pij. En zeg tegen meneer Jofel, dat hij nog niet van me af is!”

Bakboord rende met het middel naar buiten. „Hier heb ik het al, Jochem Jofel!” riep hij. Een ogenblik later liet Jochem het vocht door zijn keel spelen.

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„**H**IER ben ik weer!” zei Jochem Jofel, „zichtbaar en in goede welstand! Ik hoop maar, dat ik je niet te veel overlast aangedaan heb, beste Bakboord, met mijn rare telegrammen, maar het kon niet anders. Je was gegarandeerd je hele lading kwijt geweest, geloof dat!” „Ik neem je helemaal niks kwalijk”, schudde Bakboord zijn hoofd. „ik zou alleen allemachies graag willen we-

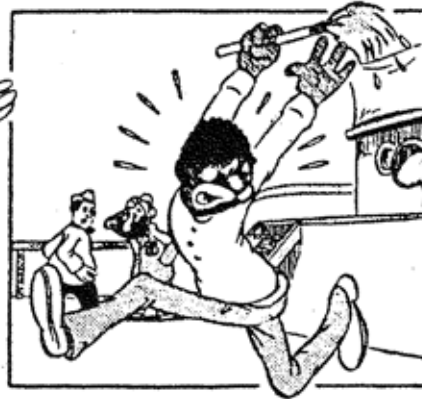
ten wat er nou eigenlijk precies aan de hand was en hoe.....”

Dat kan ik me best voorstellen, ouwe zeeroos!” antwoordde Jochem Jofel, „maar daar is het nu geen tijd voor. Het loopt al tegen twaalfen en dan is het kindertjes-bed-tijd... Bovendien heb ik nog een blauw oog en een paar dito plekken te verzorgen, voordat ik naar kooi kan gaan. En dan... ik heb al in twee dagen niet geslapen! Morgen zal ik je de hele

geschiedenis in kleuren en geuren vertellen!”

Er zat voor den kapitein niets anders op, dan te wachten met zijn nieuwsgierigheid tot de volgende dag. „Nou, welterusten dan, Jochem Jofel!” zei hij spijtig. „Het beste met je oog en je plekken!” Het roofschip werd nu op sleeptouw genomen en een mannetje van Bakboord daar aan het roer gezet. En zo stevende deze optocht naar de thuishaven.....

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DE volgende morgen had kapitein Bakboord Jochem Jofel al vroeg uit zijn kooi getrommeld. nieuwsgierig als hij was naar het hoe en waarom van al die vreemde en rare, malle voorvallen van de vorige dag. „Ja, kijk,” vertelde Jochem Jofel. „Dat met die koffie zat zó... Sigor Sinister had een drankje uitgevonden, dat mensen onzichtbaar kon maken. En nu maakte hij twee van zijn helpers onzichtbaar en liet deze helpers aan boord van de „Ko-

libri” gaan. Zij hadden een sterk slaapmiddel bij zich, dat ze op een bepaalde avond en op een bepaald uur in jullie koffie moesten gooien. Als jullie nou van die koffie gedr...”

Hier werden de beide mannen opgeschrikt door een schreeuw. Een lange, magere negermatroos holde, angstig omkijkend en met zijn armen in wanhoop in de lucht geheven, over het dek. Hij droeg een teerkwast in zijn hand, waarmee hij overal donkerbruine spatjes op

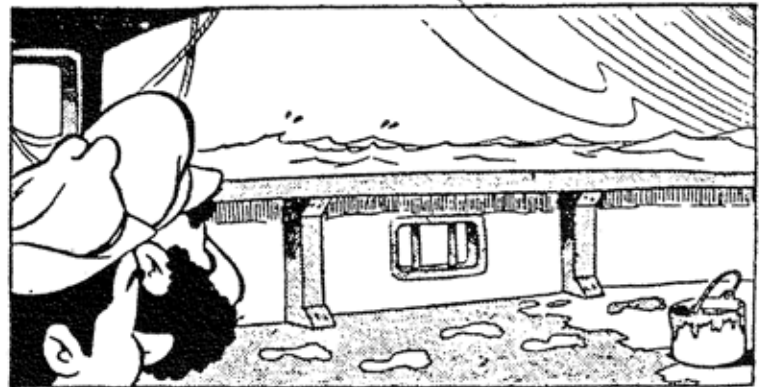
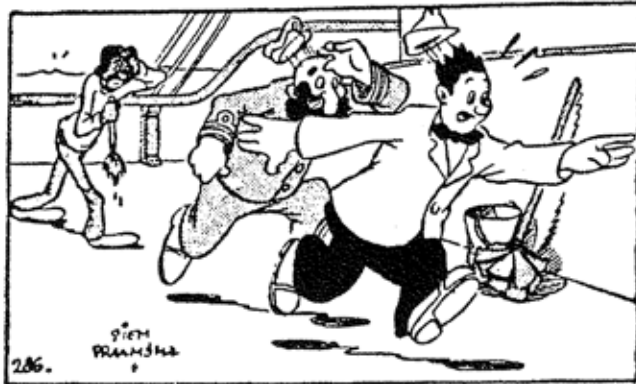
maakte.

„Dat is „Spokie”, onze negermatroos,” legde Bakboord aan Jochem Jofel uit. „Hij ziet overal spoken, nietwaar, Spokie?”

Spokie was ondertussen naderbij gekomen, bibberend over al zijn dunne leden.

„Spokie spook gesien. Echt heuse-lijk spook!” zei hij rillend. „Voetstaps gesien in teerde. Wel voetstaps, maar niet man daarbij! Oh, massa Bakkieboord, Spokie erreg bang!! Verschrrrikkelijk bang...!”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

„KOM mee!” riep Jochem Jofel tegen Bakboord, toen Spokie zijn relaas over het spook, dat hij gezien had, beëindigd had. „Kom mee! Ik denk, dat ik wel weet, wat Spokie bedoelt!” Hij holde voor den kapitein uit, die wanhopig trachtte het ook te begripen.

„Wat zullen we nu weer aan ons schip hebben hangen?” hijgde Bakboord. „Ik geloof, dat ik maar met pensioen ga! Ik deug niet meer voor kapitein! Dat jachtende leven van tegenwoordig! Ik kan dat allemaal niet meer bijhouden! Eerst

die rommel daar bij Bikini en nou dat weer...”

Jochem Jofel was inmiddels op de plaats gekomen waar Spokie vandaan was komen hollen.

„Kijk, Bakboord” zei hij tegen den kapitein. „Zie je, wat Spokie bedoelde? Spokie dacht, dat ie een spook zag, maar dat is natuurlijk één van onze onzichtbare vrienden geweest, die niet in de gaten had, dat Spokie het dek zat te teren...! Hij liep hier voorbij en maakte met zijn voeten in het geteerde gedeelte witte voetstappen en in het niet-geteerde gedeelte bruine voetstap-

pen! Je kunt het duidelijk zien, kijk maar!”

Bakboord keek en zag.

„Ja maar eh... hoe komen we nu ooit van die kerels af?” vroeg hij bedrukt. „Als ze willen, kunnen ze nog de hele boel in de war sturen! Ze zouden bijvoorbeeld al die schurken ongezien kunnen bevrijden en het dan nog een keer proberen!”

„Dat moet natuurlijk niet”, vond Jochem Jofel. „Er zijn al onzichtbare schurken genoeg op de wereld! Ik zal voor de zoveelste keer een list moeten bedenken...”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

EN Jochem Jofel bewees, dat hij in de loop der jaren al aardig slim geworden was.

„Geef hier die kwast”, zei hij tegen Spokie, die met niet-begrijpende neger-ogen stond toe te kijken. „We zullen dat onzichtbare mannetje eens even mores leren!” Hij rukte de kwast uit Spokie's handen, doopte hem in de teerpot en beende er mee weg, intussen met een eigenwijs gezicht mompelend.

„Aha!” zei hij zacht. „Als je Jochem Jofel wilt verschalken, moet je

vroeger opstaap, onzichtbaar mannetje! Je begrijpt zeker wel, dat je de langste tijd onzichtbaar geweest bent!”

Hij volgde de voetsporen, die de helper van Sigor Sinister en René de Port-Monnee met zijn blote voeten op het schone dek gemaakt had. De voetsporen leidden naar het verblijf, waar de bandieten, die het goudschip hadden willen plunderen, veilig waren opgeborgen, zodat Jochem een beetje sneller ging lopen. „Als ik nog maar niet te laat ben!”

dacht hij ongerust. „Er is inderdaad grote kans, dat die twee onzichtbare heren alles nog bederven!”

Jochem was echter nog net op tijd. De voetstappen hielden op vlak voor de deur van de „cel”.

„Hier, pak aan!” riep Jochem Jofel, terwijl hij in de lucht greep naar niets en tegelijkertijd met de teerkwast in dezelfde richting zwaaide. Bij de eerste streek kwam een hoofd en een paar schouders tevoorschijn!

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM rustte niet, voordat hij den onzichtbare man helemaal geteerd had. Hij had inmiddels een revolver uit zijn achterzak gehaald en onder deze veilige bewaking werd de onzichtbare weer zichtbaar gemaakt. „Dat is dat” zei Jochem tegen Bakboord, nadat de geteerde opgesloten was. „Die andere onzichtbare snuiter zal nu ook wel gauw gepakt zijn. Nummer een vertelde tenminste, waar we nummer twee konden vinden! Maar, om nu eens op een ander

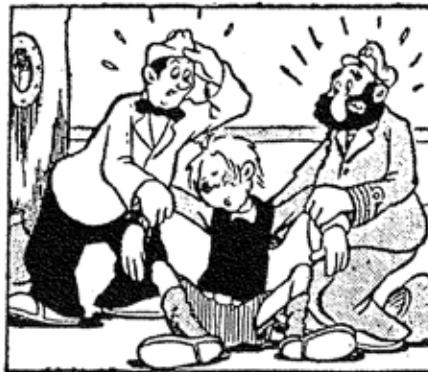
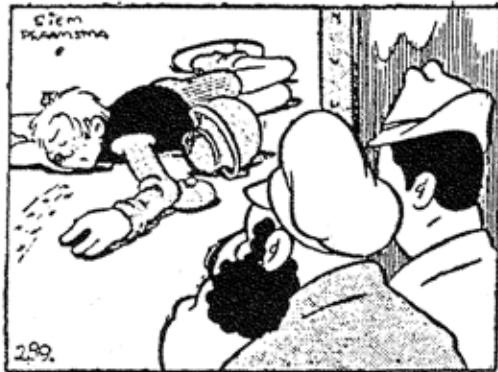
onderwerp over te gaan: Wereldreiziger is een druk beroep, vind je niet? Och, och als ik naga, wat ik de laatste paar weken al niet beleefd heb! Ik geloof, dat ik maar eens een weekje vakantie ga nemen!” „Vacantie?” schrok Bakboord. „Hoe kom je daar nu bij? Jochem Jofel vakantie?” „Ja, waarom niet?” vond Jochem Jofel. „Iedereer heeft toch vakantie op zijn tijd?” „Ja, maar met Jochem Jofel is dat

heel wat anders,” vond Bakboord. „Wat zouden de mensen wel zeggen? De wereld zou gewoonweg ophouden met draaien!” „Nou, dat zou heus zo'n ramme niet wezen,” meende Jochem. „want..... eh... zeg Bakboord wat hoor ik toch? Heb je soms een houtzagerij aan boord? Of is de timmerman ergens bezig?” „Niet, dat ik weet,” antwoordde de Kapitein. „maar je kunt nooit weten...”

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

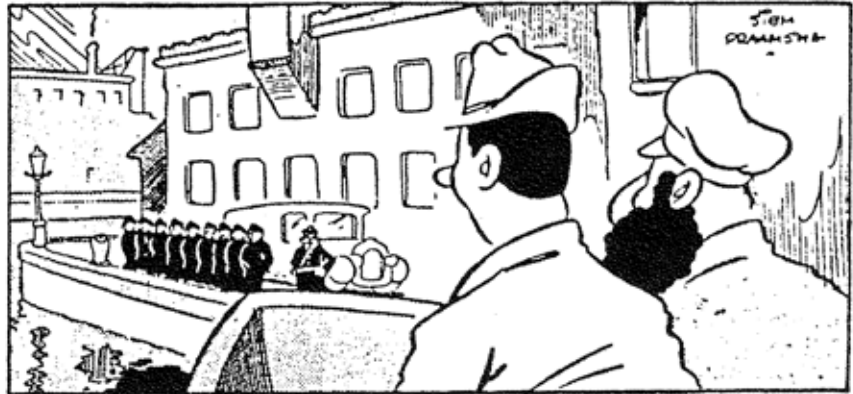
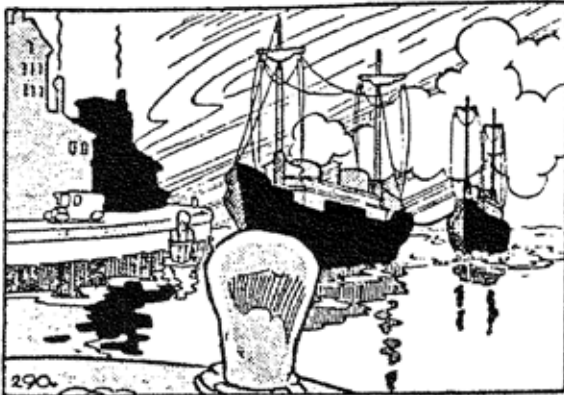
„KLIK!” zeld Bakboord. „daar heb je onze houtzagerij! Hoe vind je dat?! Die is zeker nog niet bekomen van de schrik... Mag ik je even voorstellen... Ketelbinkie!” Ze tilden het arme slapende koksmaatje bij zijn armen op. Hij bleef echter doórzagen en toen de Kapitein en Jochem Jofel hem weer loslieten, viel hij weer in dezelfde houding op het dek terug en snurkte luidruchtig.

„Dát is het toppunt!” lachte Bakboord. „Nou is het Ketelbinkie nog de enige, die van zijn eigen koffie heeft gedronken! Hoe vind je dát!” Hij sloeg zich van pre_t op de knieën en ook Jochem Jofel hield zijn buik vast van het lachen. „Aan de andere kant is het wel goed ook”, vond Bakboord. „Het is nog maar zo'n jong knaple, en al dat vechten is niks goed voor zulke snotneuzen als het Ketelbinkie... Op

die leeftijd moesten ze eigenlijk nog bij moeders pappot zitten en niet beter weten, of alles was koek en ei op de wereld... Maar, ja! Laten we nu maar niet gaan filosoferen op dit vroege uur! Kom mee, Jochem, dan zal ik je aan den marconist voorstellen. De man, die gezorgd heeft, dat je telegrammen onberispelijk aan mij werden doorgegeven...

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

JOCHEM JOFEL werd dus aan den Marconist voorgesteld en tracteerde daarna op frambozenpudding met vanillesaus, waar hij zelf zo dol op was. Trouwens, de bemanning liet zich ook niet onbetuigd, want met elkaar verslonden ze twee en dertig en een halve liter pudding en vijf en twintig liter vanillesaus, wat tenslotte niet mis is in Geze tijd. En zo naderde dit avontuur ook weer zijn einde. Op een dag kwam die „Kolibri” veilig met zijn sleep in de haven, waar hij thuis hoorde, aan Jochem Jofel

stond met kapitein Bakboord op de voorplecht en keek uit, of hij Commissaris Brombeer nog niet zag, die een boodschap in de vorm van een telegram had gekregen, dat er weer enige misdadigers op te halen waren.

„Die goeie, ouwe Brombeer!” zei Jochem Jofel. „Altijd paraat om de booswichten, die ik gevangen heb, in de cel te gooien! Staat altijd klaar, moppert nooit en broemt hoogstens een beetje in zijn enorme snor, dat hij het jammer vindt, dat hij ze zelf niet gepakt heeft!

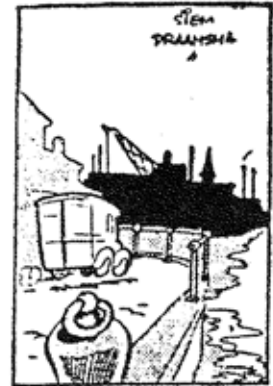
Maar, ja, zo is het leven van een commissaris, als er een Jochem Jofel in de buurt is!”

„Scheep maar niet zo op!” vond Kapitein Bakboord. „Als ik en mijn mannen er niet geweest waren, lag jij nu al lang op de bodem van de zee, onzichtbaar en wel!”

„Maar als ik er niet geweest was, was jij nu je lading kwijt geweest!” vertelde Jochem Jofel Bakboord nog even gauw.

„Och, ja,” meende Bakboord langs zijn neus weg. „We zijn in de wereld om elkaar te helpen, nietwaar...?”

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

COMMISSARIS Brombeer en zijn legertje agenten kregen het nu druk. De misdadigers werden uit hun verblijf verlost, om dat verblijf oven later weer te rullen voor de grote overvalwagen, die Brombeer voor dat doel had meegebracht. „Moet ik dáár in!” vroeg René de Port-Monnee met een verontwaardigd gezicht en een hoofdbeweging naar de overvalwagen. „Houdt er rekening mee, dat ik van adel ben, mijne heren! Van zeer-oude adel!” „Je vergist je, meneer!” antwoord-

de een agent met een droog gezicht „Als je van adel bent dan ben je in deze wagen precies op je plaats. Dit is een prima vervoermiddel, meneer! Deze bak doet voor een autobus niet onder! Hij is onze trots en glorie, meneer!” Sigor Sinister, die de volgende gast was, zei niets, maar keek met woedende blikken om zich heen, of er geen gelegenheid was, om te ontsnappen. De bewaking was echter perfect, zodat Sigor het uitsluitend bij blikken moest laten,

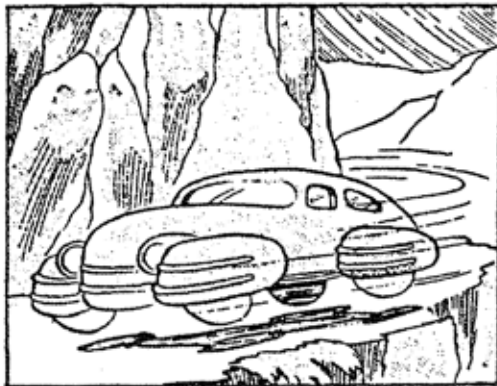
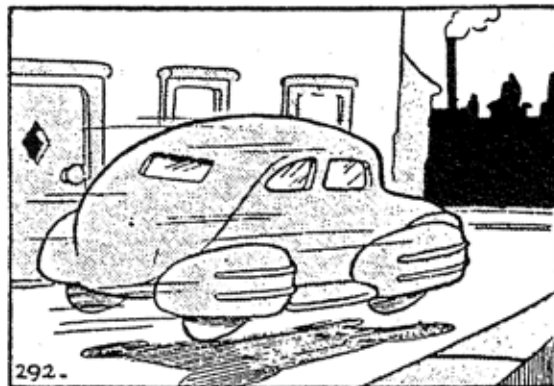
Inmiddels werd Brombeer door Jochem Jofel en Sigor Sinister hartelijk begroet.

„Heer Sinister heeft niet veel plezier van zijn vrijheid gehad!” vond Brombeer. „Dank zij Jochem Jofel!” Jochem Jofel keek intussen naar de blauwe lucht en luisterde naar het twinkelen van de vogeltjes in de hijskranen.

De overvalwagen was spoedig gevuld en reed met loelende sirene heen.

392

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

DE overvalwagen reed dus weg en werd spoedig gevolgd door een mooie, heel dure taxi, waar Brombeer voor gezorgd had. Ze reden achter de overvalwagen aan, tot ze de haven uit waren, maar gingen toen een andere kant op. Hij reed in de richting van de bergen, waar het kasteel van Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe lag. „Nou”, zei commissaris Brombeer,

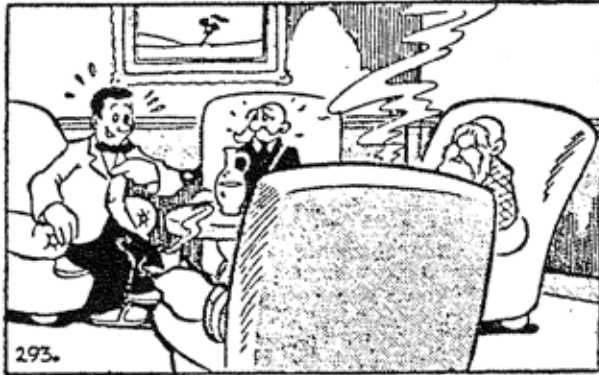
„ik begrijp er nog niet veel van. Ik zou nu wel eens willen weten, hoe dit allemaal precies in elkaar zit! Ik vind het niet aardig van je, Jochem Jofel, dat je me zo lang in onwetendheid laat! Ik ben toch wel de eerste, die van de hoed en de rand mag weten!”

„Geduld”, antwoordde Jochem Jofel, „is zulk een schone zaak... Dat heb ik van mijn vader geleerd, dat

spreekwoord. En het komt altijd van pas, wacht nu nog maar even anders moet ik het straks weer vertellen aan Baron Poeth en dan krijg ik zo'n droge keel...” Nu kwam het kasteel in zicht. Baron Poeth, die wist dat ze kwamen, stond al buiten te wachten en zwaaide met zijn hand.

(Wordt vervolgd.)

JOCHEM JOFEL ALS DETECTIVE

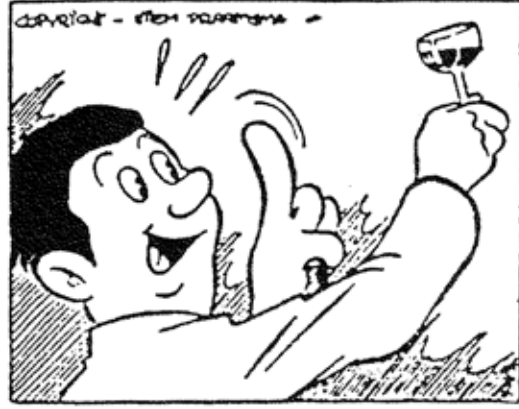
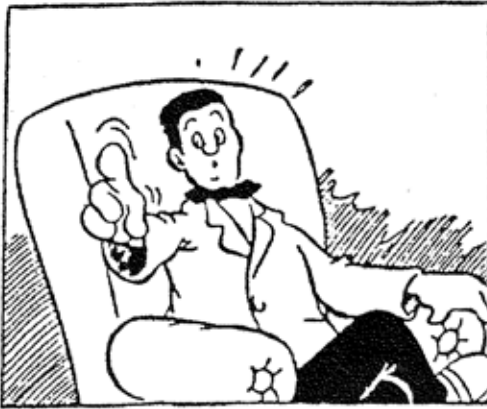
EEN paar minuten later zat het hele gezelschap in één van de gezellige kamers, die het kasteel van Baron Poeth van Banck-Rhoetinghe rijk was en luisterde naar wat Jochem Jofel te vertellen had. Hij vertelde alles wat jullie al lang weten, omdat je dat in de krant hebt kunnen lezen, maar er waren natuurlijk ook dingen die jullie niet weten, en de andere aanwezigen ook niet. Zo vroeg bijvoorbeeld Commissaris Brombeer: „Zeg, Jochem Jofel, maar hoe kwam het nu, dat je argwaan kreeg tegen René de Port-Monnee?”

„Dat was niet zo moeilijk”, zei Jochem. „Dat begon al toen ik hem nog nooit gezien had! De Baron werd namelijk op een avond opgebeld door U. Commissaris en toen bleek, dat U al een paar dagen had geprobeerd den Baron aan de telefoon te krijgen, nietwaar? De Baron was echter wel thuis! Ik dacht toen meteen dat René al die andere keren de telefoon moest hebben aangenomen en gezegd, dat de Baron niet thuis was! Hij wilde natuurlijk, dat de Baron zo lang mogelijk onkundig bleef van het feit, dat Sigor Sinister uit de gevangenis-ontsnapt

was! En toen ik op een morgen een wandeling maakte, werd ik bijna van de rots gereden door René de Port-Monnee... Het was natuurlijk de bedoeling, om me helemaal van de rotsen te gooien, maar dat lukte niet. Jammer voor René...!” Zacharias kwam binnen met een blad glazen en een nieuwe fles voor de dorstige kelen.

„Maar” vroeg Baron Poeth, „nu heb je wel verteld, hoe jij wist, dat die onderaardse gangen bestonden, maar...eh...hoe wist mijn neef dat nu? Ik wist het zelf niet eens!”

(Wordt vervolgd.)

„Tja”, antwoordde Jochem Jofel aarzeland. „Dat weet ik natuurlijk niet... Maar ik zou het eigenlijk ook wel leuk vinden, te weten, hoe René daar achter is gekomen!”

„Als ik de heren even in de rede mag vallen...” onderbrak plotseling Zacharias.

„Dat mag, Zacharias!” zei de Baron, lankmoedig als altijd.

„Misschien zou ik u dan wel kunnen vertellen, hoe de jonker achter het geheim van de onderaardse gangen is gekomen...”

„Vertel op!” zei Brombeer in spanning.

„Het zit zo”, begon Zacharias. „U heeft misschien nog nooit zo erg op mijn naam gelet Baron, maar weet u hoe mijn familienaam is?”

„Al kon ik er een sulkerbon mee verdienen, ik zou het niet weten”, antwoordde de Baron.

Ik heet Zacharias Zebedeüs Zefirius Bouwer! Mijn over-over-over-grootvader was de man, die de gangen bouwde, die onder uw kasteel lopen, Baron! Hij is toen gevlucht, dat heeft meneer Jofel zooëven verteld, en ik ben zijn achter-achter-achter...”

„Ja ga nog maar even door!” zei de Baron lachend. „Een kleinzoon in de zoveelste macht!”

„Juist, meneer net zoals u zegt!” glimlachte Zacharias Zebedeüs Zefirius.

„En ik wist natuurlijk alles van die gangen af. En ik heb het op een dag aan den jonker verteld,

omdat hij er naar vroeg! Hij vroeg er echter bij, of ik het niet aan u wilde vertellen, want dat had hij als een verrassing willen bewaren!”

„Nou, daarmee heeft-ie woord gehouden!” meende de Baron.

„O, ja, meneer?” zei Zacharias.

„Maar...” zei Jochem Jofel, terwijl hij een beschuldigende vinger naar Zacharias uitstrekte, „dan vind ik het toch niet mooi van je, dat je me een keer voor de gek gehouden hebt, daar beneden in de kelder...”

Zacharias boog deemoedig het hoofd. „Maar laten we niet treuren, mannen!” zei Jochem Jofel. „het avontuur is voorbij en het is goed afgelopen, Proost!”